

[Undervisningsministeren.]

belse at åbne mulighed for, at der kan knyttes heltidsbeskæftiget skolepsykologisk medhjælp til særkonsulenterne. Jeg tror, der ligger mulighed for besparelser deri. Det kan ikke være rationelt, at man skal ordne det på den måde, at man knytter en skolepsykolog til en landkommune med købstadordnet skolevæsen og disponerer over denne skolepsykolog i en del af hans tid, hvor han så skal virke ved de mindre skoler. Det må være absolut hensigtsmæssigt, at man knytter denne medhjælp til den større region, som amtet udgør. Det er ikke sådan, at man opretter disse stillinger, uden at det er behandlet af ministeriet. Ministeriet skal naturligvis tage stilling til enhver normering, men jeg er helt overbevist om, at en ordning, hvorefter man kan knytte denne heltidsbeskæftigede medhjælp til amternes særkonsulenter, svarer til tidens krav og til det behov, der er ud over landet.

Forholdet omkring hele specialundervisningen er det, at man i en række byer stort set har udbygget specialundervisningen og den skolepsykologiske virksomhed. De mindre købstæder er i færd med at gøre det, og tilbage står amtskommunerne, hvor såvel forældre som lærere og skolemyndigheder ønsker at få samme muligheder, som købstadskolen har. Der er ud over den skolepsykologiske medhjælp tale om, at man skal kunne knytte konsulenter for talehæmmede og tunghøre til særkonsulenten. Jeg skal ikke udtale mig om, hvilket omfang denne konsulentvirksomhed vil have, men jeg tror ikke, det vil dreje sig om mere end ca. 12 ugentlige timer pr. amt, alt efter amtets størrelse naturligvis; der kan være en variation på dette område.

Det er meget vigtigt, at vi nu for alvor kan sætte ind over for folkeskolens specialundervisning, at vi kan give alle de børn, der er handicappede, svært tunghøre, svagtseende, spastisk lammede, læsesvage og svagt begavede, den hjælp, som dere handicap betinger. Jeg vil gerne understrege, at under opbygningen af denne undervisning

og den virksomhed ud over landet må vi naturligvis være interesseret i at skabe så rationelle former som overhovedet muligt, og vi er også interesseret i, i så høj grad det er gørligt, at beholde børnene i deres miljø, hvilket rummer store muligheder for besparelser; men en forudsætning for, at alt dette kan ske på den måde, der svarer til skolelovens bestemmelse om, at børnene skal have denne hjælp, er det, at vi kan bygge en konsulentvirksomhed op, så vi kan finde frem til, hvilke handicap børnene har, og instituere den behandling, som de hver for sig skal have. Det er baggrunden for det forslag, der her er stillet om den medhjælp, der skulle stilles til rådighed for amternes særkonsulenter.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen og også det ærede medlem hr. Edv. Jensen rejste spørgsmålet om faste konsulenter inden for de enkelte skolevæsen. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen pegede på, at dette ønske især må ses på baggrund af kravet om, at skolen skal tage erhvervsorientering og erhvervsbetonet undervisning op. Også her er det det levende liv, der presser det frem, det er ikke et ønske, man har fået på et eller andet statskontor, men netop et behov, der er konstateret i marken. Man kommer til os og siger: kan vi ikke få normeret en lærerstilling på den måde, at vedkommende står til rådighed for en bestemt konsultativ opgave? Vi må have det legale grundlag tilvejebragt for at kunne imødekomme sådanne ønsker over en bred front. Det er rigtigt, at man ved nogle skolevæsen for længst har fået tilladelse til at opbygge konsulentordninger. Det gælder f. eks. Frederiksberg og Gentofte, hvor man har pædagogiske viceinspektører, der fungerer som konsulenter i bestemte fag. Jeg mener ikke, at denne virksomhed skal udbygges ud over det, der er hensigtsmæssigt og naturligt. Det er ikke sådan, at landet skal oversvømmes af konsulenter og inspektører, men det, vi ønsker, er, at vi kan fremme den udvikling, som er sat i gang, og som